

Evlavioasă și totuși nemântuită

Marie Taurend din Königsberg era cunoscută ca o fată virtuoasă. Pe lângă aceasta era și „foarte evlavioasă”, cum se spunea în general.

Vremea putea să fie oricât de furtunoasă sau de ploioasă, Marie nu se lăsa reținută; ea mergea la „biserica ei”. Așa că și în această zi ploioasă era pregătită, și-a încălțat pantofii robuști, și-a luat umbrela mare în mână și a pornit la drum spre serviciul divin. Ploua cu găleata. Privea puțin disprețuitor în jos, la ceilalți, care, în haine la modă și pantofi ușori, cu o „umbrelă de păpuși” deasupra lor, nu știau cum să se protejeze de ploaia ca-n „Prusia Orientală”. În biserică era plăcut de cald; aceasta îi făcea bine. Existau multe locuri goale. Și aceasta îi făcea bine, pentru că îi sporea sentimentul de satisfacție de a se ști la locul cunoscut.

Preotul vorbea despre versetul din Epistola către filipeni „Deci câți *sunte* desăvârșiți să gândim aceasta” [Filipeni 3.15].

Marie nu se gândea să se întrebe dacă și ea făcea parte dintre acești desăvârșiți, pentru că aceasta doar era de la sine înțeles. Ea avea toate motivele să-și spună că de multe ori procedase desăvârșit. Și chiar de mai multe ori, oamenii îi spusese că ea este „construită numai din fapte bune”.

În ziua următoare, Marie mergea prin oraș. Atunci a văzut ceva trist. O familie: soț, soție și copii, ședea pe câteva mobile vechi ale lor, în mijlocul drumului și plângeau. Marie s-a informat ce se întâmplase. O întâmplare obișnuită. Soțul, un biet croitor, fusese bolnav un timp îndelungat și, prin urmare, nu putuse să-și plătească chiria și acum, proprietarul, pur și simplu îi dăduse afară pe oameni. Ce a făcut Marie? S-a dus la Casa de Economii, a scos din economiile ei suma pe care o datorau oamenii și i-a plătit proprietarului. Omul a fost dispus să discute, așa că familia a putut iarăși să se mute.

Satisfăcută, Marie s-a dus acasă. Manifestările de recunoștință ale sărmanilor oameni îi răsunau plăcut în urechi, și chiar cuvintele celor care stăteau de jur-împrejur, care își șoptiseră – dar destul de tare ca ea să trebuiască să le audă -: „Aceasta și-a câștigat o răsplată de la Dumnezeu”.

O săptămână mai târziu a izbucnit un foc undeva. Flăcările izbucneau dintr-o mare casă de chirie, nu departe de locuința ei. Marie a fugit la locul incendiului. Mai erau copii în casă. Fără să țină seamă de vreo primejdie, fata a pătruns în clădirea care ardea și a salvat mai mulți copii. Pentru aceasta i s-a acordat Medalia Salvării. Da, da, spuneau oamenii, a și meritat-o. Aceasta este alta decât „evlavioasa Helene” din cartea cu ilustrații.

În vară, Marie a călătorit în Westfalia. Și-a vizitat sora, Rosa, care era măritată acolo. În casa cumnatului a cunoscut un bărbat tânăr, un estetic, care compunea frumoase poezii „creștine”. Pentru doamna Rosa, problema era un lucru hotărât: acesta se potrivea surorii ei evlavioase. Dar n-a durat deloc mult și „poetul”, Hans Herzog, și-a luat inima-n dinți și i-a cerut mâna lui Marie.

Marie n-a spus nu. S-a logodit cu Hans Herzog și puțin după aceea, cei doi au devenit soț și soție. Deoarece Hans avea venitul său suficient, au putut să-și doteze o casă confortabilă. Marie se ducea conștiincios la biserică și acum, ca fiind doamna Herzog, și nici nu-și neglija Biblia.

Într-o zi a citit, conform biletului ei de citire a Bibliei, capitolul 10 al Evangheliei după Marcu. A urmărit cu interes discuția Domnului Isus cu tânărul bogat. Ea putea să înțeleagă așa de bine că tânărul I-a spus Domnului: „Învățătorule, toate acestea le-am ținut din tinerețea mea”. Dar ce nu putea să înțeleagă era răspunsul Domnului: „Un singur lucru îți lipsește!” Nu cumva îi

mai lipsea și ei ceva? Doar făcuse din tinerețea ei, ca și acel tânăr, tot ce putuse. Oare ce i-ar mai lipsi? Oamenii erau mulțumiți cu ea. Soțul ei, cu atât mai mult, iar ea însăși fusese tot timpul mulțumită cu sine. Și acum, la urmă, Dumnezeu să nu fie mulțumit? Firește, un lucru trebuia să recunoască: nu se simțise niciodată foarte bine când trebuia să viziteze bolnavi care stăteau nemijlocit în fața morții. Le fusese aproape tuturor teamă de moarte. Moartea era totuși un musafir înspăimântător.

Doamna Herzog avea să cunoască în curând spaima morții în propria familie. Micul ei odor, Leni cea cu părul buclat, s-a îmbolnăvit grav. Necazul copilului era mare, horcăitul era aproape de nesuportat. Acum n-o mai ajutau nici cele mai frumoase rugăciuni, din care știa așa de multe pe de rost.

Își ținea copilul în brațe.

„Ah, Dumnezeule, ce mi-ai impus?”, a ieșit cu multă teamă din inima ei. „Doar nu-mi vei lua copilul?”

Au trecut minute. Atunci a auzit încă o dată un strigăt. „Mami, mami!” și apoi micuța Leni s-a prăbușit obosită, iar nefericita mamă știa că ea culcase pe pernă un copil mort. În zilele următoare a fost ca amorțită. Stătea aproape fără gânduri lângă mormânt și-l auzea pe preot, repetând cuvintele Domnului: „Lăsați copilașii și nu-i opriți să vină la Mine, pentru că Împărăția cerurilor este a unora ca ei” [Matei 19.14]. Toate nu făceau nicio impresie asupra ei.

Micuța Leni fusese îngropată de câteva săptămâni. Mângâierea mamei era acum drăgălașa Ruth, care la cei șapte ani ai ei era deja o fetiță foarte înțelegătoare, ceea ce putea să-i fie mamei, numai bine, de ajutor. Venind de la școală, ea a spus într-o zi:

„Mamă, copiii spun mereu că tu ești evlavioasă, iar oamenii evlavioși ar fi plictisitori. Dar atunci eu le-am spus: «Mama mea nu este plictisitoare». Mamă, de fapt, ce înseamnă evlavios?”

„A fi evlavios înseamnă să faci ce vrea bunul Dumnezeu, și aceasta face mama.”

„Mamă, dar atunci eu nu sunt evlavioasă. Eu sunt de multe ori neascultătoare și fac ceea ce bunului Dumnezeu precis nu-I place, mai ales când mă supără cineva.”

„Copilă, când vei fi de vârsta mamei tale, atunci nu te vei mai supăra nici tu.”

Cu acestea, discuția s-a terminat. Doamna Herzog avea doar puțin chef s-o continue. Ea era bucuroasă că Ruth a ei nu mai avea și alte întrebări de pus, ci dorea o felie de pâine cu unt.

Și apoi, da, apoi a venit vremea când și acest copil zăcea în patul ei cu obrații roșii și se plângea de dureri de cap și de gât. Sărmana mamă stătea acolo, frângându-și mâinile.

Medicul a venit repede la fața locului.

„Difterie!”, a ieșit grav de pe buzele sale, după ce consultase copilul. „Să sperăm că injecția va acționa încă suficient de devreme”, a adăugat el încet.

Marie era disperată de tot. Oare să-i ia Dumnezeu și al doilea copil, ultimul ei copil? Pentru ce meritase aceasta?

Încă nu trecuse săptămâna, când Ruth încetase din viață după o grea suferință. Micuța care punea întrebări nu mai avea nimic de întrebat. Ultimul ei cuvânt fusese:

„Mamă, eu am fost de multe ori neascultătoare și n-am fost așa de evlavioasă ca tine, dar Domnul Isus iartă păcatele. La școala duminicală am cântat:

Mântuitorul credincios Și-a dat viața,
Mântuitorul credincios vina mi-a purtat.

Mamă, nu-i așa că-i frumos?”

După aceea mai scosese doar un strigăt răgușit și s-a uitat la mamă cu o privire care cerea ajutor. Apoi, îngerul morții o luase de mână și – de aceasta putem fi convinși – a condus-o la Mântuitorul, care a murit pe cruce și pentru copii.

Când Ruth a fost culcată în sicriu și se pregăteau să-l ducă afară, mama s-a prăbușit cu un strigăt de durere.

Numai cu greu și-a revenit. Soțul ei, aplecat deasupra ei, a întrebat delicat:

„Dar, Marie, unde este credința ta puternică? Nu ești în stare să suporti suferința pe care ne-a impus-o Dumnezeu, oricât de grea ar fi?”

„Credință puternică?”, a răspuns Marie obosită. În mine însămi am crezut și în viața mea bună. Dar la ce-mi folosește astăzi această credință? Iar alta chiar nu am.”

Doamna Herzog a zăcut bolnavă în pat săptămâni în șir. S-a însănătoșit doar cu greu. Puțin după însănătoșirea ei a fost rugată de lăptăreasa ei, să meargă cu ea la o adunare.

„Acolo se propovăduiește Evanghelia despre Isus”, a spus femeia.

În prima seară, vorbitorul a vorbit despre sfârșitul zguduitor al soților Anania și Safira. Marie asculta cu indignare despre minciuna acestor oameni și corespundea cu totul simțirii ei, că cei doi oameni și-au primit răsplata.

În seara următoare, Marie a auzit pilda fiului pierdut, de data aceasta, prelegerea a făcut impresie asupra ei. Chiar dacă ea nu semăna în acțiunile ei cu fiul pierdut, își dădea totuși seama cu spaimă că începutul drumului său fusese iubire de sine și încăpățănare; și ea era suficient de cinstită, încât să vadă aceste însușiri și la ea. Apoi, când mai departe a fost descris comportamentul fiului mai vârstnic, al celui „evlavios”, și totuși cu o astfel de neprihănire proprie, ea a trebuit să-și spună: Eu cu omul acesta mă asemăn.

A plecat acasă în mare neliniște. Că nu avea nicio bază solidă sub picioare, nimic de care să poată să se țină, aceasta îi devenise limpede la moartea micuței ei Ruth, iar astăzi se simțea ca și când se prăbușea tot ce mai considerase ca sprijin.

Apoi, duminică a ascultat pilda despre fariseu și vameș și a auzit din gura Domnului sentința divină asupra acestor doi bărbați. Aceasta i-a deschis ochii complet. Fariseul, acesta sunt eu, și-a spus ea mereu în timpul orei. A plecat acasă, plângând. Lăptăreasa, care a însoțit-o o bucată de drum, i-a spus la despărțire:

„Doamnă Herzog, nimeni nu vă poate ajuta, decât Dumnezeu.”

Hans Herzog și-a ieșit complet din fire. Așa n-o mai văzuse niciodată pe soția sa. El s-a certat cu ea și a strigat supărat:

„Ce ai făcut? Nu ești deloc așa de rea cum te consideri. Sau ai secrete despre care eu nu știu nimic?”

Acum venea o noapte lungă, lungă. Ea stătea în genunchi înaintea lui Dumnezeu și Duhul Său cel Sfânt Se socotea cu ea. În aceste ceasuri îi veneau în minte multe pasaje serioase din Sfânta Scriptură și fiecare cuvânt o atingea ca o lovitură de ciocan. Tot ce zidise și de care fusese mândră, i-a fost distrus și nu i-a rămas nimic. A cuprins-o un dezgust față de jalnica ei

neprihănire, care în fond nu consta din nimic altceva, decât din iubire de sine și mulțumire de sine.

„Doamne Isuse, Tu, Cel curat și Cel sfânt, ai milă de o femeie orbită! Doamne Isuse, iartă-mă și curățește-mă, fă-mă curată de tot prin sângele Tău”, a izbucnit din inima ei nefericită. „Doamne Isuse, am lăsat în urma mea o viață pierdută. Fă-mă să o iau din nou de la capăt împreună cu Tine!”

Ca și vameșului din pildă, care, lovindu-se în piept, spunea: «Dumnezeule, ai milă de mine, păcătosul!» și care, apoi, s-a întors acasă îndreptățit, mai degrabă decât fariseul evlavios, asemănător așa i-a mers și femeii smulse din amăgirea ei. Ea și-a dat seama că numai harul divin o putea salva. Și-a dat seama mai departe că pentru ștergerea vinei păcatului ei numai sângele lui Hristos este suficient. Hristos trebuia să moară pentru vina ei – așa de rea și de incurabilă era starea ei – și ea a crezut cuvântul crucii. Golgota a devenit locul unde ea a găsit odihnă pentru sufletul ei, nu o odihnă imaginară, ci reală și adevărată. De atunci, Marie n-a mai fost o evlavioasă în sens general, ci o creștină care știa că avea iertarea tuturor păcatelor ei, prin meritul Domnului Isus al ei. În El, ea devenise o creație nouă.

Soțul ei vedea firea transformată a soției sale. El era un observator tăcut, dar ager. Dacă mai înainte se supăraseră pentru firea mulțumită de sine a lui Marie, atunci fusese totuși suficient de deștept să treacă aceasta cu vederea, dar știa că el avea același cusur și „corb la corb nu-și scoate ochii”.

Acum totul era complet altfel. Nu mai avea niciun motiv să se supere pentru mulțumirea de sine a soției sale. Dar ce observa acum la soția sa, îl scotea într-o oarecare măsură din echilibru. Bucuria și siguranța mântuirii ei îl nelinișteau, chiar dacă nu lăsa să se observe. Dacă răsfoia poeziile compuse de el, atunci îl năpădeau uneori sentimente ciudate. Cuvintele sale îi apăreau ca niște vrejuri frumoase, lungi, cărora le lipseau fructele. Erau vorbe și construcții frazeologice fără conținut intern. Își amintea că cu ocazia unei evanghelizări ascultase un cor cântând: „Ah, numai frunze! Ah numai frunze!” Și își amintea, de asemenea, de un pasaj din Evanghelie, în care era vorba despre un smochin pe care îl blestemase Isus, pentru că n-a găsit decât frunze în el; și tot așa. Pilda despre smochinul neroditor, în care primul cuvânt era: „Taie-l!” Nu erau gânduri plăcute. Ele îi dădeau bătaie de cap.

Nu mult mai târziu a fost la o adunare de evanghelizare. El se dusese intenționat nu tocmai la timpul potrivit, ca să se poată așeza înăuntru neobservat. Când a intrat în sală, vorbitorul tocmai își citea tare textul, un paragraf scurt din Luca 13. Cuvintele răsunau în sală solemn și puternic.

„Și i-a zis viticultorului: «Iată, de trei ani vin și caut rod în acest smochin și nu găsesc: Taie-l; de ce cuprinde și pământul degeaba?»» [Luca 13.7].

Hans Herzog asculta tremurând. Cu mare neliniște s-a dus acasă în seara aceasta și s-a culcat. De ce nu urma el exemplul fericitei sale soții și nu striga către Dumnezeu după har, cum îi spusese ea deja uneori? Nu, el încă nu era dispus să recunoască sentința lui Dumnezeu asupra lui.

Vizavi de acest cuplu locuia un cizmar credincios, care profitase de mai multe ori de ocazie să vorbească cu Hans, dar care încă nu era dispus „să se târască la cruce”, cum făcuse soția sa.

Au trecut astfel doi ani. Deoarece nu voia să se hotărască, venise peste el o stare de indolență. Orele biblice le evitase. Dar într-o zi s-a lăsat din nou determinat să meargă. Iarăși, ca în urmă cu doi ani, mergea așa, ca să intre în sală abia după începerea adunării. Cântau și se rugau și vorbitorul citea textul. „Tăiați-l!”, răsună tare în sală. L-a atins ca o lovitură de ciocan. A mers acasă; neconținut zvâcnea în el: „Taie-l! Taie-l!”

În noaptea aceasta, somnul nu voia să vină. Obosit, neodihnit, s-a sculat totuși bucuros că putea prin munca zilei să alunge gândurile „proaste”. A ieșit din casă, a făcut cinci pași. Atunci a fost prins și călcat de un camion care trecea în mare viteză. A fost dus în casă inconștient. Este mort? Aceasta este întrebarea temătoare a soției sale care plângea.

Doctorul îl consultă pe cel neînsuflețit. Mai multe coaste sunt rupte și sunt striviri severe. Dar nu este mort. Chiar există speranță ca să scape cu viață. Printre lacrimi, Marie se aruncă peste el. Când și-a venit în fire, a șoptit:

„Marie, aproape prea târziu, dar încă nu prea târziu! Dumnezeu oricărui har -, da, al oricărui har -, m-a mai lăsat.” Apoi, folosindu-și toată puterea, și-a împreunat mâinile și a strigat după iertare la Mântuitorul păcătoșilor.

Hans Herzog s-a însănătoșit din nou și împreună cu soția au putut să depună mărturie despre harul mântuitor al lui Dumnezeu.

Titlul original: „Fromm und doch nicht errettet”
din *Samenkörner (Neue Folge 31) 1937*, pag. 133-143.